

Pakūta - po aniuola Luka sparno (Tēkra - netēkra ēstuorējē)

Nuorio jums papasakuotē ēstuorējē, katra, mona mēslīmo, gal atsētēktē kēkvēinam iš jūsa. Tas nutēka dēdlē senē. Aš atsēkielīau onkstēi rītē, dā saulē nebova patekiejosi. Pasētāisiau rīšoulieli so maisto, palēkau tievāms laiškieli: „Išvažēvau pasētēktē saulūtēs“. Bemīndama dvēratē piedalus mēslējau, kōr gerīausē vēita pasveikintē nauji rīta. Po keliū mēnotu somēslējau. Nuvažēvau pri Pakotovienu pēlekalnē, ont katruo šīou laiko jau rauduonāva dēdlē daug žemougiu. Pro jaunū beržīeliu vainēkus bōva matītē tekonti Mēniejē. Tou tarpo pakēla dēdēlis vies, bet grētā nurēma. Atsisiedosi ont žuolēis laukīau grāžē vāsaras rīta. Po keliū mēnotu pamatīau geltuonus saulūtēs spīndolius. Tou muomēnto ēšgērdau bālsa, katras monēm šaukē vārdo. Aš ēsēgondau pamātīosi sparnouta žmuogo, vēš katruo galvuos švītīejē aureuolē. Ōns mōnēs paklausē:

– Kōn to če dērbi?

– Atejavau pasētēktē gražīuosēs saulēlēs, katra dabā monēm šēlda, kol ougājuo, – atsakīau.

Nūsēsīpsuojēs viel klaus:

– Kou to vardo?

– Vēsu pērmo prisēstatīk to, vo tumet jau aš pasakīsīo, kas tuoki eso!

– Mōna vārds Luks, eso Pakotovienu kaimēlē aniuols sergīetuos. A dabā pasakysī, kas esi?

– Tēp, – atsakīau. – Mōna vārds Īndrē. Gīveno če netuolēj so šeima. Jēgot lēsi, pasēgruožīesīo dā bēškieli šēlto saulietekīo.

Vēdo tīliejuov kuokēs pēnkiuolēka mēnotu.

– A norietomi pamatītē labā grāži vāizda? – paklausē Luks,
– pāti gražīausī pasaulīe.

Aš kēik pamēslējosi atsakīau:

– Gerā, bet tik labā grētā.

Ōns nusēsīpsuojē, lēipē ētē anām po pāskas ē neatsēléktē. Ējuov mēška kelio. Ēdama matiau daug spalvuotu drogieliu ē gieliu. Stērnas, stērniokā, vuoverēs so pēlnas žondās ē gliebēs rēišotū, zoikē, bētēlēs – vēsē bōva aplinkou, kōr tik paveiziedavau. Mēška vēdorie priejuov nedēdēlē truoba so rauduono stuogo ē roduom doriem. Ēš tuola maties bāltē longū apvadā. Pri truobālēs auga ruožiū krūmā.

- Atejuov! – pasākē Luks.
- Bet jog če... Nieka mōndrē nier...
- Ekiau i vēdo!
- Gerā.

Ōns monēm īvedē i vēdo. Pērmuo truobuo vēskas paprastā: luova, stāls, krāsēs, suopka, dūjēnē. Tik dōris iš auksa, katruos vēdē i ēstēklīnta terāsa, katra apaugosi žīdontēs vējuoklēs.

- Kōr dabā? – paklausiau.

Ōns parudē pērsto i terāsa. Sekiau anām po paskos. Pro doris dvēlkē stēpros vies, šāltis, švēisa ē šēloma. Ējējosi tēn pamatiau skrajuojontius pūkēnius dēbesis, tekontē saulūtē. Vēdorie, ont stēklēnē stāla, pamatiau patius Pakotovienus. Atruodē, ka skrajuotiau dongou.

- Vo dabā matā, tēkra gruoži? – paklausē aniuols.

Aš atsakiau:

- Dabā žēnau, kas tas īr!
- Nō...?
- Tēi pātis Pakotoviena – gražiausē vēita žemie.
- Paveiziek, kōn matā ont pēlekalnē?
- Savēm iedontē skanēs ougas ē veizontē i buočieli, laukonti

mōnēs.

Ē grētā tuopteliejē, ka mōn jau laiks ētē.

– Iki sosētēkēma.

– Aš tavēm aplonkīsis, ka nesētēkiesi! – pasakē mōna naujasis prietelis Luks.

Parbiegau pri pēlekalnē. Bočielis monēm pašaukē:

– Īndrūt, lāiks važioutē nomēi!

Aš pouliau bočeliou i gliēbi.

– Kor bovā? – paklausē.

– Jē pasakītiāu, nepatēkietomi! – atsakiau.

Praējē vāsara, atējē rodou. Gīvenāu gražiausiuo žemēs vēituo – sāva gēmtēnie Pakūtuo. Žēnāu, ka po aniuola Lūka sparuo eso sāugi ē laimīnga. Tēkrā žēnāu, ka atēs laiks, vēdo apētās sosētēksēv.

*Indrē Anužytē, 13 m.,
Kretingos rajono Kartenos vidurinė mokykla, 7 kl.*

